

A door het jaar 11
M. Assumpta
18 juni 2023

Eerste lezing (Exodus 19,2-6a)
Uit het boek Exodus

De Israëlieten waren weggetrokken uit de slavernij van Egypte.
Drie maanden reeds waren ze op stap door de woestijn.
Ze kwamen aan bij de berg Sinaï en sloegen er hun kamp op.
Hun leider, Mozes, beklom de berg om er tot God te bidden.
En daar kreeg hij van God de boodschap:
' Zeg tegen het volk van Israël, de afstammelingen van Jacob:
jullie hebben kunnen zien hoe ik tegen de Farao van Egypte heb opgetreden.
Zoals een arend zijn jongen op zijn vleugels draagt,
zo heb ik jullie opgepakt en naar hier gebracht.
Luistert dan naar mijn woorden,
en houden jullie zich aan het verbond dat ik met jullie sloot.
Dan zullen jullie boven alle volkeren uit
mijn bijzondere eigendom zijn.
De hele aarde is van mij,
maar jullie zullen als mijn hogepriesters zijn,
mijn heilig volk.

Tweede lezing (Romeinen 5,6-11)
Uit de brief van de heilige apostel Paulus aan de christenen van Rome

Zusters en broeders,
toen Jezus Christus aan het kruis is gestorven,
was het om ons, mensen, redding te brengen.
Wij hadden ons immers van God afgekeerd.
Het is al heel bijzonder als iemand zijn leven op het spel zet om een goed mens te redden.
En misschien heeft er wel iemand de moed daartoe.
Maar zijn zoon Jezus heeft zijn leven gegeven wanneer wij verkeerd bezig waren.
Daarmee bewijst God hoezeer Hij van zijn mensen houdt.
Wij mogen er dan ook vast op rekenen
dat wij van alle schuld zijn vrijgesproken,
doordat Jezus zijn bloed voor ons heeft vergoten.

Als God ons zijn reddende hand heeft uitgestoken
toen we ons ver van hem afhielden,
dan mogen we er zeker op vertrouwen
dat Hij ons nu nieuw leven zal geven bij Hem.
Meer nog: nu reeds in dit leven brengen wij eer aan God,
omdat we weten dat we door Jezus Christus met God verzoend zijn.

Evangelie (Matteüs 9,36-10,8)
Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Matteüs

Vele mensen kwamen naar Jezus toe.
En wanneer hij hen zag, kreeg hij diep medelijden met hen.
Ze zagen er moe en uitgeblust uit,
als schapen die hun herder moeten missen.

En Jezus zei tot zijn leerlingen:

'Er is zoveel te doen, de oogst is groot,
maar er zijn te weinig arbeiders.

Laat ons daarom bidden tot God, die Heer is van de oogst,
dat hij arbeiders stuurt om de oogst binnen te halen.'

En dan verzamelde hij zijn twaalf apostelen rond zich
en gaf hen de opdracht op stap te gaan,
en de mensen te bevrijden van boze driften,
en ziekten en kwalen te genezen.

De namen van die twaalf apostelen zijn deze:

allereerst Simon, die Petrus genoemd wordt,

en dan Andreas, zijn broer,

Jakobus, de zoon van Zebedeüs,

en Johannes, zijn broer,

verder Filippus en Bartolomeüs,

Tomas en de tollenaar Matteüs,

Jakobus, de zoon van Alfeüs

en Taddeüs,

ook Simon Kananeüs

en tenslotte Judas Iskariot, die Hem later zou overleveren.

Voor ze vertrokken kregen deze twaalf van Jezus nog volgende opdracht:

'Ga voorlopig alleen naar de verloren schapen van het volk Israël.

Niet naar andere mensen, ook niet naar de steden van Samaria.

Vertel overal dat het Rijk van God zal doorbreken.

Maak de zieken weer beter, geef leven aan wie zich dood waant,

bevrijd mensen van hun boze driften.

En laat je niet betalen, want zelf heb je alles voor niets gekregen,

voor niets moet je ook geven.'

Homilie

Z en B,

Een moeder heeft een tijdje geleden een gesprek neergeschreven, dat ze met haar
dochtertje heeft gevoerd.

Is het een verzonnen verhaal, of heeft het werkelijk plaatsgevonden?

Ik weet het niet. Maar eigenlijk doet het er niet toe, want het is prachtig in zijn eenvoud.

Het luidt:

Een moeder heeft een gesprek met haar dochtertje.

Het dochtertje zegt: 'God is in de bomen.'

'In de bomen?' vraagt moeder.

'Ja, want de bomen bewegen, en God zit niet stil, Hij is in alles wat beweegt.'

'En waarom beweegt God?'

'Omdat Hij overal moet zijn, om te helpen.'

'Is God ook in de wolken?'

'Natuurlijk, want de wolken bewegen.'

'Is Hij in het water?'

'In een beekje wel, maar niet in een plas. Want een plas beweegt niet.'

'En ... in de mensen? Is God in de mensen?'

Het dochtertje denkt even na, en zegt dan: 'Dat hangt er van af... als ze bewegen.'

Toch prachtig. Hoe een kind de kern van de zaak kan raken.

Het hele Bijbelse verhaal is immers een verhaal van in beweging komen, van op stap gaan. God die mensen op weg zend.

Tot Abraham zegt Hij: ga weg uit je land, naar het land dat ik je wijzen zal.

Tot Mozes: ik zend je naar de Farao, je moet mijn volk uit de ellende wegleiden.

Tot Jesaja: ga, ik zend je om aan armen een blijde boodschap te brengen.

Tot Jeremia: Ga naar iedereen tot wie ik je zend, en verkondig al wat ik je te zeggen geef.

Tot Jona: Ga naar Ninive, klaag hun verdorvenheid aan.

Tot Jozef en Maria: neem het kind en ga naar Egypte.

‘Ga’, zegt ook Jezus tot zijn apostelen, ‘de mensen zijn moe en uitgeblust, ze hebben herders nodig. Ga, en genees hen van boze driften, van ziekten en kwalen.’

Is God in de mensen?

Ja, Hij is in de mensen: als ze bewegen.

Als ze zich niet opsluiten in hun eigen cocon, maar de stap naar de anderen zetten.

‘Om te helpen’ zegt het dochtertje.

Spontaan denken we dan aan het fysiek naar anderen toegaan, en hen Gods liefde laten zien en voelen. En inderdaad, dat is de toetssteen van ons geloof.

Zoals de apostel Jacobus schrijft: ‘Je kunt niet zeggen dat je gelooft, als je geen daden kunt tonen.’

Maar fysiek in beweging komen, moet gefundeerd zijn op een ingesteldheid van in beweging komen.

Je kunt maar echt op stap gaan naar anderen, naar een nieuwe toekomst, als je je durft los te maken van je eigen vooroordelen, je eigen inzichten en visies, je eigen gelijk en je eigen belangen, ja, ook je vrees om uitgelachen te worden.

In beweging kom je maar als je met een kritische, maar opbouwende blik kijkt naar wat er gebeurt in de wereld rondom jou.

We hebben Jezus’ boodschap niet goed begrepen, als wij ons, als christenen, niet mee verantwoordelijk achten voor de uitdagingen van de tijd, als we niet zoeken naar nieuwe woorden en nieuwe vormgevingen om de oude boodschap te laten aansluiten bij wat op vandaag gebeurt.

Ook daartoe roept Jezus ons op. Ergens in het evangelie horen we hem zeggen: ‘hoe komt het toch dat jullie aan wolken en lucht kunnen zien welk weer het zal worden, maar dat jullie de tekenen van de tijd niet kunnen inschatten?’

In de Standaard verschijnt momenteel een reeks onder de titel ‘volgers gezocht’.

Het gaat over de nieuwe rage bij de politiciers om in de gunst van de kiezers te komen via de moderne sociale media.

Premier De Croo is nummer één op LinkedIn, Tom Van Grieken beheerst Facebook, Connor Rousseau is de koning van Instagram, en Sami Mahdi probeert te scoren via Tiktok.

Er zijn voordelen aan om via die kanalen je ideeën te verspreiden, en kiespropaganda te maken: het is goedkoop, het werkt zeer snel en het volgt de actualiteit op de voet.

Maar het grote nadeel is dat de boodschappen de vorm hebben van slogans, ongenueanceerd, en dus een ideaal instrument voor extremistische en populistische uitspraken.

In het tijdschrift Tertio deze week heeft de hoofdredacteur het daarover. En hij stelt dat je op zo een manier geen echte politiek kunt voeren. Het is de kiezers niet meer duidelijk waar de verschillende partijen thans voor staan. Er zijn geen langetermijnprojecten meer. En daar heeft goed beleid juist nood aan.

En hij voegt er dan aan toe dat het opvallend is hoe religies daarin volledig buiten beeld blijven.

Het is waar, zegt hij, religies moeten zich niet bemoeien met partijpolitiek, en ook geen advies geven op wie men moet stemmen, maar ze moeten hun rol durven spelen als zingevingskompass in de samenleving.

Daar waar zoveel krachten aan het werk zijn om de mensen tegen elkaar op te zetten, is het de opdracht van de religies om de mensen te verbinden, en instrument van vrede te zijn.

En de hoofdredacteur eindigt zijn artikel met de vraag: 'Wordt het geen tijd dat religies daarin meer hun verantwoordelijkheid opnemen? Niet vanuit een negatieve of veroordelende houding, maar met een oproep tot verbinding?'

Z en B,

Zo gesteld krijgt het woord van de Heer tot zijn apostelen 'ik geef jullie de opdracht op stap te gaan', ook voor ons en onze kerk een dwingende betekenis om ons in de moeilijke wereld van vandaag niet afzijdig te houden, maar onze stem te laten horen, niet met quotes die mensen tegen elkaar opzetten, maar met woorden die wegen wijzen naar verzoening en verbinding.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.